

מִשְׁבַּחִים אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ
וְאוֹמְרִים שִׁירָה. אֲשֶׁרֵיהֶם
נִשְׁמֹת הַצְּדִיקִים שֶׁהֵם בְּאוֹתוֹ
הַעֲדוּן וְיִוָּדְעִים אֶת זֶה, עַל זֶה
נֹאמַר (ירמיה') מִי לֹא יִירָאֵךְ מִלֶּךְ
הַגּוֹיִם כִּי לֶךְ יֵאָתֶה וְגו'.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּשִׁינְדָה
שְׂכִינָה לְמִצְרַיִם, יְרָדָה חַיָּה אַחַת
שֶׁשְּׁמָהּ יִשְׂרָאֵל בְּדִיוֹקָן אוֹתוֹ
הַזָּקֵן, וְאֶרְבָּעִים וּשְׁנַיִם שְׁמָשִׁים
קְדוּשִׁים עִמּוֹ, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד
אוֹת קְדוּשָׁה עִמּוֹ מֵהַשֵּׁם
הַקְּדוֹשׁ, וְכֻלָּם יְרָדוּ עִם יַעֲקֹב
לְמִצְרַיִם. זֶהוּ שְׂכַתּוֹב וְאֵלֶּה
שְׁמֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים
מִצְרַיִמָּה אֶת יַעֲקֹב. אָמַר רַבִּי
יִצְחָק, מִמֶּשְׁמַע שְׁאָמַר בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל, וְאַחַר כֵּן אֶת יַעֲקֹב,
וְלֹא נֹאמַר אֹתוֹ.

שָׂאֵר רַבִּי יְהוּדָה אֶת רַבִּי אֶלְעָזָר
בֶּן רַבִּי שְׁמַעוֹן, (אָמַר לוֹ) כִּינּוּן
שֶׁשְּׁמַעְתָּ מֵאֲבִיךָ אֶת פְּרֻשַׁת
וְאֵלֶּה שְׁמֹת בְּסוּד עֲלִיּוֹן, מִה זֶה
שְׁאָמַר אִישׁ וּבֵיתוֹ בָּאוּ? אָמַר
לוֹ, אוֹתָהּ מִלָּה שֶׁהִיא אוֹמֵר
אָבָא, אֵלּוּ הֵם מִלְּאָכִים עֲלִיּוֹנִים,
שֶׁהֵם מֵעַל הַתַּחְתּוֹנִים מֵהֶם. זֶהוּ
שְׂכַתּוֹב אִישׁ וּבֵיתוֹ בָּאוּ. וְכֵן
אָמַר אָבָא, כָּל אוֹתָם מִלְּאָכִים
שֶׁבְּדַרְגָּה עֲלִיּוֹנָה, נִקְרָאִים
גְּבָרִים זְכָרִים, וְאוֹתָם שֶׁבְּדַרְגָּה
תַּחְתּוֹנָה מֵהֶם, נִקְרָאִים (גְּבּוֹת)
בֵּית, שֶׁאִשָּׁה נִקְבָּה שְׁמִקְבֻלַּת מִן
הַזְּכָר.

רַבִּי יִצְחָק הִיא עוֹמֵד לִפְנֵי רַבִּי
אֶלְעָזָר בֶּן רַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר לוֹ,
שְׂכִינָה יְרָדָה עִם יַעֲקֹב
לְמִצְרַיִם? אָמַר לוֹ, וְלֹא? וְהָרִי
כְּתוּב (בראשית מז) אֲנֹכִי אֶרְדֶּה עִמָּךְ.
אָמַר לוֹ, בֵּא תֵרְאֶה, שְׂכִינָה
יְרָדָה לְמִצְרַיִם אֶת יַעֲקֹב, וְשֵׁשׁ
מֵאוֹת אֶלֶף מְרַכְבוֹת קְדוּשׁוֹת
(אֲחֵרוֹת) עִמָּה, וְהִינּוּ מִה שְׂכַתּוֹב
שֵׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף רַגְלֵי. שְׁנֵינּוּ, שֵׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף מְרַכְבוֹת קְדוּשׁוֹת יְרָדוּ עִם יַעֲקֹב לְמִצְרַיִם, וְכֻלָּם

בְּהֵוֵא עֲדוּנָא, וְיִדְעִין דָּא, עַל הַאי אֵיתְמַר
(ירמיה') מִי לֹא יִירָאֵךְ מִלֶּךְ הַגּוֹיִם כִּי לֶךְ יֵאָתֶה
וְגו' (ע"ב תוספתא)

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כִּד נַחְתַּת שְׂכִינְתָא
לְמִצְרַיִם, נַחְתַּת חַיָּה חֲדָא, דְּשְׁמָהּ
יִשְׂרָאֵל, בְּדִיוֹקָנָא דֵּהֵוֵא סְבָא, וְאַרְבַּעִין
וּתְרִין שְׁמָשִׁין קְדִישִׁין עִמָּיה, וְכָל חַד וְחַד אֶת
קְדִישָׁא עִמָּיה, מִשְׁמָא קְדִישָׁא, וְכֻלְהוּ נַחְתַּן
עִם יַעֲקֹב לְמִצְרַיִם, הֲדָא הוּא דְכַתִּיב, וְאֵלֶּה
שְׁמֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרַיִמָּה אֶת יַעֲקֹב.
אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מִמֶּשְׁמַע דְּקָאמַר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל,
וְאַחַר כֵּן אֶת יַעֲקֹב, וְלֹא נֹאמַר אֹתוֹ.

שָׂאֵר רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן,
(אָמַר לֵיהּ) כִּינּוּן דְּשְׁמַעְתָּ מֵאֲבִיךָ, פְּרֻשַׁת
וְאֵלֶּה שְׁמֹת בְּרִזָּא עֲלָאָה, מָאִי קָאמַר אִישׁ
וּבֵיתוֹ בָּאוּ. אָמַר לֵיהּ, הֵהוּא מִלָּה דֵּהוּה אָמַר
אָבָא, אֵינּוֹן הוּוּ מִלְּאָכִין עֲלִיאִין, דְּאֵינּוֹן
לְעִילָא עַל תַּתָּאִי מְנַהוּן, הֵינּוּ דְכַתִּיב אִישׁ
וּבֵיתוֹ בָּאוּ, וְהָכִי אָמַר אָבָא, כָּל אֵינּוֹן מִלְּאָכִין
דְּבְּדַרְגָּא עֲלָאָה, אֶקְרוּן גּוּבְרִין דּוּכְרִין, וְאֵינּוֹן
דְּבְּדַרְגָּא תַּתָּאָה מְנַהוּן, אֶתְקְרוּן (נִקְבָּתָא) בֵּית,
דְּאֶתְתָּא נּוֹקְבָא דְּמִקְבֻלָּא מִן דְּכּוּרָא.

רַבִּי יִצְחָק הוּוּ קָאִים קָמִיה דְּרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַ
רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר לֵיהּ שְׂכִינְתָא נַחְתַּת
לְמִצְרַיִם עִם יַעֲקֹב. אָמַר לֵיהּ וְלֹא, וְהָא כַּתִּיב
(בראשית מז) אֲנֹכִי אֶרְדֶּה עִמָּךְ. אָמַר לֵיהּ תָּא חַזִּי,
שְׂכִינְתָא נַחְתַּת לְמִצְרַיִם אֶת יַעֲקֹב וְשִׁית מָאָה
אֶלְפִין רְתִיבִין קְדִישִׁין (אֲחֵרִינִי) עִמָּה, וְהֵינּוּ
דְכַתִּיב כְּשֵׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף רַגְלֵי, תְּנִינָן שִׁית
מָאָה אֶלְפִין רְתִיבִין קְדִישִׁין נַחְתּוּ עִם יַעֲקֹב
לְמִצְרַיִם, וְכֻלְהוּ סְלִיקוּ מִתַּמָּן, כִּד נִפְקוּ

כְּשֵׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף רַגְלֵי. שְׁנֵינּוּ, שֵׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף מְרַכְבוֹת קְדוּשׁוֹת יְרָדוּ עִם יַעֲקֹב לְמִצְרַיִם, וְכֻלָּם

ישראל ממצרים. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (שמות י"ב) וַיִּסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מֵרַעְמֶסֶס סְבוּתָהּ כְּשֶׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף רַגְלֵי וְגו'. שֶׁשׁ מֵאוֹת לֹא נֶאֱמַר, אֲלֹא כְשֶׁשׁ מֵאוֹת, כְּגוֹנוֹנָא דְנַפְקוּ אֶלֶיךָ, כְּפִי נַפְקוּ אֶלֶיךָ.

עלו משם כשיצאו ישראל ממצרים. זהו שכתוב (שמות יב) ויסעו בני ישראל מרעמסס סבטה כשש מאות אלף רגלי וגו'. שש מאות לא נאמר, אלא כשש מאות. כמו שיצאו אלה, כף יצאו אלה.

וְתָא חֲזִי רִזָּא דְמַלְהָ, כְּעַדְנָא דְנַפְקוּ אֶלֶיךָ רְתִיכִין קְדִישִׁין, מְשִׁירֵיתָא קְדִישָׁתָא, חֲמוּ יִשְׂרָאֵל וַיְדַעוּ, דְהוּוּ מִתְעַפְכִּין בְּגִינֵיהוֹן, וְכִלְהוּ בְהִילוּ דְעַבְדוּ יִשְׂרָאֵל, בְּגִינֵיהוֹן הָהּ, וְהֵינּוּ דְכְתִיב, (שמות י"ב) וְלֹא יָכֻלוּ לְהִתְמַהֵמָה, הָהּ לֵיהּ לְמִימַר וְלֹא רְצוּ לְהִתְמַהֵמָה אֲבָל לֹא כְתִיב אֲלֹא וְלֹא יָכֻלוּ. וְאִתְיַדְעוּ (ס"ו וְאִתְגַּדְעוּ) מִמֶּשׁ, דְכִלְהוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל, הוּוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל דְרַקִּיעָא, וְהֵינּוּ דְכְתִיב, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרִימָה אֵת יַעֲקֹב, וְעַל דָּא לֹא נֶאֱמַר וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרִימָה אִתּוּ, אֲלֹא וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרִימָה אֵת יַעֲקֹב, הַבָּאִים מִצְרִימָה בְּקַדְמִיתָא וְעַם מִי, אֵת יַעֲקֹב.

ובא ראה סוד הדבר, בזמן שיצאו המרפכות הקדושות הללו והמתנות הקדושים, ראוי ישראל וידעו שהם מתעפכים בשבילם, וכל החפזון שעשו ישראל היה בגללם, והינו שכתוב ולא יכלו להתמהמה, היה לו לומר ולא רצו להתמהמה, אבל לא כתוב אלא ולא יכלו. ונודעו (אז נודע) ממש, שכל בני ישראל היו בני ישראל של הרקיע, והינו מה שכתוב בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב, ועל זה לא נאמר ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה אתו, אלא ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב. הבאים מצרימה בראשונה, ועם מי? את יעקב.

אמר רבי יהודה, (נ"א רבי יצחק נ"א רבי יוסי) קל וחומר, ומה כד אשתזיב יעקב מלבן, כתיב, (בראשית ל"ב) ויעקב הלך לדרפו ויפגעו בו מלאכי אלהים. כד נחת בגלותא, וקודשא בריך הוא אמר, אנכי ארד עמך מצרימה, (ה' ע"א) לאו דינא, הואיל ופטרונא נחתא דייחתון שמשוי עמיה, היינו דכתיב הבאים מצרימה את יעקב. רבי יעקב דכפר חנן אמר משמיה דרבי אבא, מאן אינון בני ישראל דהכא. אינון דאתקרוין בני ישראל ממש.

אמר רבי יהודה, [נ"א רבי יצחק] [נ"א רבי יוסי] קל וחומר, ומה כשנצל יעקב מלבן כתוב (בראשית לב) ויעקב הלך לדרפו ויפגעו בו מלאכי אלהים - כשיירד לגלות והקדוש ברוך הוא אמר אנכי ארד עמך מצרימה, אינו דין שהואיל והפטרוני יורד, שיירדו גם שמשוי עמו? היינו שכתוב הבאים מצרימה את יעקב. רבי יעקב מפפר חנן אמר משמו של רבי אבא, מי הם בני ישראל של פאן? אותם שנקראו בני ישראל ממש.

רבי אבא פתח ואמר, (תהלים מ"ו) לכו חזו מפעלות יי' אשר שם שמות בארץ. אל תקרי שמות. אלא שמות. ואזלא הא כהא דאמר רבי חייא, כגוונא דרקיעא, עבד

רבי אבא פתח ואמר, (תהלים מו) לכו חזו מפעלות יי' אשר שם שמות בארץ, אל תקרי שמות אלא שמות. והולך זה כזה,